

Загостренню криміногенної ситуації сприяє також те, що сьогодні Україна стала центром міграційних потоків, своєрідною буферною зоною між Західною Європою і державами третього світу. Останнім часом проблема нелегального переправлення осіб, які є громадянами багатьох країн Азії та Африки, через державний кордон України стає дедалі більш актуальною. Це зумовлює підвищену увагу до цієї проблеми як з боку України, так і ЄС [5, с. 251].

На завершення розгляду даної теми, слід зазначити, що жодне з існуючих визначень «торгівля людьми» не відображає повною мірою специфіки даного явища і не охоплює всіх його форм. Для кращого розуміння того, що є торгівля людьми, необхідно усвідомлювати, що це складна дія, що складається з декількох фаз або етапів, сукупність яких дозволяє здійснювати кримінальну експлуатацію людей.

Високі темпи росту торгівлі людьми пояснюються декількома факторами, серед яких: глобалізація торгово-економічних зв'язків, погіршення соціально-економічного становища жінок, надприбуток цього виду бізнесу, збільшення в розвинених країнах потреби в персональному сервісі, ріст нерегульованого використання мережі Інтернет для організації секс-бізнесу і т.д.

Таким чином, незважаючи на існування цілого ряду міжнародних документів, що містять норми, що й передбачають заходи щодо боротьби з експлуатацією людей, особливо жінок і дітей, доводиться констатувати, що в глобальній економіці початку століття жінки й діти виявилися найбільш уразливими з погляду такого роду злочинних діянь.

ЛІТЕРАТУРА

1. Іващенко В. О. Кримінальна відповідальність за торгівлю людьми у законодавстві України. – Юридичний журнал, №8 (38) – 2005р.
2. Іващенко В. О. Торгівля жінками та дітьми. Криміналістичні та кримінально правові аспекти боротьби. – Київ, «Атіка», 2004.
3. Запобігання домашньому насильству і торгівлі людьми. - Київ, 2001.
4. Стенограма та рекомендації «круглого столу» // Сайт Центру «Ла Страда-Україна», <http://www.lastrada.org.ua/readnews.cgi?lng=ua&id=1424>.
5. Запобігання домашньому насильству і торгівлі людьми. - Київ, 2001.

Куліш Олександра Ігорівна

курсант 3 курсу факультету з підготовки слідчих
Дніпропетровського державного університету

внутрішніх справ

м.Дніпропетровськ

Науковий керівник: Шаблюстий В.В.

Кандидат юридичних наук, доцент

ДО ПИТАННЯ ПРО СМЕРТНУ КАРУ ЯК ВИД ПОКАРАННЯ

Життя людини не завжди було найвищою цінністю в суспільстві. Історії відомі такі факти як рабство і продаж людей як тварин, дарували як подарунки один одному, дуже часто траплялися випадки вбивств людей без об'єктивних причин. В наш час чуже часто зустрічаються протиправні випадки заподіяння людині шкоди, але є і законне позбавлення особи життя – смертна кара. Та конституція України передбачає зворотне.

Смертна кара або страта (вища міра покарання) – страта злочинця, чи неугодної владі особи, засудженої на смерть за скоєння особливо тяжких злочинів чи дій, що суперечать державній політиці країни.

Смертна кара є крайньою формою заперечення прав людини вона порушує право на життя, яке проголошене Загальною декларацією прав людини, прийнятою Генеральною Асамблеєю ООН у грудні 1948 року, та визнає за кожним право на життя. Але якщо людина вбила особу, позбавила її життя, завдала гіркого болю втрати її рідним, чому законодавство не може позбавити цю людину життя так само, таким чином захистити суспільство від подальших протиправних дій зі сторони злочинця?

Справа в тому що життя для людини є невід'ємним природним правом і ніхто не може бути позбавлений життя, як зазначено в Загальній Декларації Прав людини, яка була прийнята Генеральною Асамблеєю ООН у 1948 році. Таким чином світова спільнота поступово приходять до рішення скасування смертної кари як виду покарання. Це сталося 1989 року з прийняттям Другого Факультативного протоколу до Міжнародного пакту про громадянські і політичні права прийнятий також Генеральною Асамблеєю ООН. А також Протокол №6 до Європейської Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод прийнятий 1982 року скасовував смертну кару.

Це питання дуже актуальне і має як прибічників так і осіб які заперечують справедливості застосування смертної кари як виду покарання.

Надто багато урядів вважають, що вони можуть вирішити нагальні соціальні та політичні проблеми, страчуючи кілька або сотні ув'язнених.

З одного боку дійсно, особа має невід'ємне право на життя і ніхто не може позбавити її цього права, але і з іншої сторони держава покаравши злочинця довічним позбавленням волі повинна забезпечити її існування в місцях позбавлення волі шляхом збирання податків з законослухняних громадян, виходить парадокс.

Необхідно поглянути ще з іншої сторони, справа в тому що легітимність смертної кари дає каральним органам державної влади законно і без усіляких перешкод «прибирати непотрібних осіб» які є зовсім не причетними до певних злочинів.

Натомість наукові дослідження так і не змогли знайти переконливі докази, що смертна кара зменшує злочинність більш ефективно, ніж інші види покарань. Найновіший огляд результатів досліджень зв'язку між смертною карою та показниками вбивств, які проводились для ООН у 1988 р. та були оновлені в 1996 та 2002 рр.. Останні дані по злочинності в країнах, де смертна кара була скасована, не вказують на негативні наслідки її скасування. У Канаді, наприклад, рівень вбивств на 100 000 населення впав з піку у 3,09 у 1975 р. перед скасуванням смертної кари за вбивство до 2,41 у 1980 р., та з тих пір продовжує падати. У 2003 р., через 27 років після скасування смертної кари, рівень вбивств був 1,73 на 100 000 населення, що на 44 відсотки менше, ніж в 1975 р. та є найнижчим показником за три десятиліття.

Існує інформація про те, що відношення до смертної кари в суспільствах різних країн не однозначне: у багатьох суспільствах – там, де вона практикується, поширюється рух за її скасування; у країнах, де вона скасована, існує певна кількість прихильників її відновлення. Але також треба зауважити, що усюди скасовували смертну кару виходячи з гуманістичних принципів, а не внаслідок народного волевиявлення. В жодній країні Європи, де було скасовано смертну кару, з цього приводу не було проведено референдуму, і в усіх цих країнах на момент скасування згідно опитувань більшість населення підтримувало збереження такого виду.

З одного боку смертна кара не має права існувати в природі, оскільки це пряме порушення природного права людини на життя і релігійне протиріччя християнської релігії. Це може породжувати зловживання владою то службовим

становищем особи яка визначає покарання суто з суб'єктивних поглядів на діяння особи та з іншого боку смертна кара необхідна для запобігання особливо тяжких злочинів проти людини для того, щоб особа, яка має намір вчинити злочин розуміла, що за такий злочин вона може поплатитися не тільки своєю свободою або матеріальним станом, а ще і життям.

ЛІТЕРАТУРА

1. http://uk.wikipedia.org/wiki/Смертна_кара.
2. <http://np.org.ua/2012/04/smertna-kara-yak-najzhorstokishe-porus/>.
3. <http://www.amnesty.org.ua/node/35>.
4. <http://www.amnesty.org.ua/node/35>.

Левицький Сергій Валентинович

курсант 3 курсу факультету з підготовки слідчих
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ
м.Дніпропетровськ

Науковий керівник: Шаблистий В.В.
кандидат юридичних наук, доцент

ОСОБЛИВОСТІ ОБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ СКЛАДУ ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 361-1 КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

За останні кілька десятиліть дуже значного прогресу зазнали комп'ютери (ЕОМ), програмне забезпечення та, як не прикро, зросла кількість злочинів пов'язана з їх використанням, а перш за все – розробку, використання і розповсюдження програм, що спрямовані створення перешкод в роботі комп'ютерів, локальних та глобальних мереж, а також зміну, використання та знищення інформації. На жаль, кількість шкідливого програмного забезпечення неухильно зростає.

При врахуванні суспільної небезпеки від злочинів, передбачених статтею 361-1 Кримінального кодексу України (далі – ККУ), то актуальність даної теми є доволі високою і потребує дослідження.

Досліджуватись в даній роботі буде не суспільна небезпечність вищезазначеного злочину, а особливості об'єктивної сторони при кваліфікації даного діяння, адже на сьогоднішній день все ще виникають проблеми при визначенні складу злочинного передбаченого ст. 361-1 ККУ.

Як свідчить практика, введення змін до законодавчого акту не завжди поліпшує якість роботи здійснюваною людиною. Основною проблемою вважається недостатня кількість знань або небажання особи більш детально вивчати не тільки проблему, а й її суть. І саме при достатній підготовці та відповідних знаннях буде отриманий ефект при кваліфікації того чи іншого суспільно небезпечного діяння, в тому числі і передбаченому ст. 361-1 ККУ.

Ст. 361-1 КК України встановлює кримінальну відповідальність за створення з метою використання, розповсюдження або збуту, а також розповсюдження або збут шкідливих програмних чи технічних засобів, призначених для несанкціонованого втручання в роботу електронно-обчислювальних машин (комп'ютерів), автоматизованих систем, комп'ютерних мереж чи мереж електрозв'язку [2, с. 170].

Безпосереднім об'єктом злочину, передбаченого ст. 361-1 ККУ, являються суспільні відносини власності на комп'ютерну інформацію та відносини надання й